

Sygn. akt VI RCa 124/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lipca 2018 roku

Sąd Okręgowy w Olsztynie VI Wydział Cywilny Rodzinny w składzie:

Przewodniczący: SSO Waldemar Pałka

Sędziowie: SO Lech Dłuski

SR del do SO Agnieszka Rogowska (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Siwińska

po rozpoznaniu w dniu 11 lipca 2018 roku w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z powództwa **B. R. (1)**

przeciwko **małoletnim M. R. i K. R.** reprezentowanym przez matkę E. Z.

o **alimenty**

oraz z powództwa małoletnich **M. R. i K. R.** reprezentowanych przez matkę E. Z.

przeciwko **B. R. (1)**

o **alimenty**

na skutek apelacji obu stron

od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie

z dnia 20 lutego 2018 roku

sygn. akt III RC 465/17

I. Oddala obie apelacje;

II. Koszty procesu za instancję odwoławczą między stronami wzajemnie znosi.

Sygn.. akt VI RCa 214/18

UZASADNIENIE

Powód B. R. (1) wniósł w pozwie o zasądzenie od niego na rzecz małoletnich M. R. oraz K. R. świadczenia alimentacyjnego w kwocie po 500 zł miesięcznie, łącznie 1000 zł tytułem partycypowania przez ojca w kosztach utrzymania dzieci.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że z matką pozwanych pozostawał w związku partnerskim do maja 2017 r. Z tego związku strony mają dwójkę małoletnich dzieci – M. R., który ma siedem miesięcy oraz K. R., która ma dwa lata. Do czasu rozstania powód pokrywał większość wydatków związanych ze wspólnym utrzymaniem. Powód po rozstaniu

z matką dzieci chciałby nadal aktywnie uczestniczyć w ich wychowaniu, spełniać swoje rodzicielskie obowiązki i uczestniczyć w ważnych, pierwszych latach życia dzieci, co uniemożliwia mu ich matka. Ojciec widuje dzieci kilka razy w miesiącu, ponieważ obecnie małoletni mieszkają z matką w O..

B. R. (1) podał, że zarabia obecnie około 4000 zł, co nie stanowi stałego wynagrodzenia i jest zmienne w zależności od ilości pracy. Powód prowadzi działalność gospodarczą w jednym z pomieszczeń w zajmowanym przez niego mieszkaniu. Przedstawił również swoje comiesięczne wydatki.

Zdaniem powoda wydatki na rzecz małoletnich zamykają się w łącznej kwocie ok. 1400 zł miesięcznie, a mając na uwadze że matka opiekuje się nimi bezpośrednio to kwota 450-500 zł na każde dziecko jest w jego ocenie kwotą adekwatną do udziału w kosztach utrzymania dzieci.

W odpowiedzi na pozew przedstawicielka ustawowa małoletnich, E. Z. wniosła o zasądzenie od B. R. (1) tytułem alimentów na rzecz małoletniej K. R. kwoty 1000 zł oraz na rzecz małoletniego M. R. kwoty 1000 zł miesięcznie.

Uzasadniając swoje stanowisko podała, że małoletni pozwani-powodowie wzajemnie mieszkają od 1 maja 2017 r. z matką w O.. Matka małoletnich jest zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony i otrzymuje wynagrodzenie w wysokości 2800 zł brutto. Do dnia 17 listopada 2017 r. przebywa na urlopie macierzyńskim, a po jego zakończeniu zamierza kontynuować zatrudnienie w wymiarze 1/2 etatu, co będzie wiązało się z koniecznością zapisaania dzieci do żłobka i dodatkowymi opłatami.

Co do pozwanego E. Z. podała, że wbrew jego twierdzeniom nie obdarowuje on dzieci prezentami, ubraniami i zabawkami. Podała, że ojciec odwiedził dzieci w O. zaledwie trzy razy. Założył konto oszczędnościowe (...) w banku (...), jednakże środki na nim zgromadzone nie służą do zaspokajania ich bieżących potrzeb. Obecnie na utrzymanie dzieci przekazuje kwotę ok. 1000 zł miesięcznie.

W odpowiedzi na pozew wzajemny B. R. (1) wniósł o oddalenie powództwa ponad kwotę 1000 zł, a w uzasadnieniu wskazał, że usprawiedliwione potrzeby małoletnich nie są na tyle wysokie, aby ustalić świadczenie alimentacyjne na dwuroczne i jednoroczne dziecko na poziomie 2000 zł. B. R. (1) zaprzeczył, jakoby nie interesował się dziećmi i nie przekazywał na ich utrzymanie żadnych dodatkowych kwot.

Wyrokiem z dnia 20 lutego 2018 roku Sąd Rejonowy w Olsztynie zasądził od B. R. (1) na rzecz każdego z małoletnich kwotę po 700 zł miesięcznie tytułem alimentów i oddalił powództwo małoletnich w pozostałym zakresie. Sąd oddalił również powództwo B. R. (1). W części uwzględniającej roszczenie małoletnich Sąd nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.

Sąd zniósł wzajemnie koszty procesu i odstąpił od obciążania stron nieuiszczonymi kosztami sądowymi.

Podstawę faktyczną rozstrzygnięcia stanowiły ustalenia, że małoletni: K. R., ur. (...) i M. R., ur. (...) są dziećmi B. R. (1) i E. Z. pochodzącymi z nieformalnego związku.

Do maja 2017 r. rodzice małoletnich mieszkali razem w mieszkaniu B. R. (1) w G.. W tamtym czasie większość kosztów utrzymania rodziny pokrywał powód-pozwany wzajemny.

Obecnie dzieci mieszkają z matką w O. i chodzą do prywatnego żłobka, za który opłata wynosi po 600 zł miesięcznie za każde dziecko. Jak ustalił Sąd Rejonowy, przedstawicielka ustawowa małoletnich mieszka z dziećmi w O. w mieszkaniu, na zakup którego zaciągnęła wspólnie z siostrą kredyt mieszkaniowy. Miesięczna rata wynosi 700 zł. E. Z. opłaca także ubezpieczenie kredytu za siebie i siostrę. Poza ratą kredytu i ubezpieczeniem powódka opłaca również czynsz w wysokości 250 zł, telefon 55 zł, multimedia 93,98 zł, prąd 100 zł. Na zakup żywności, ubrań, środki czystości i zabawki dla dzieci przeznaczają ok. 1500 zł miesięcznie.

Sąd ustalił, że do dnia 16 listopada 2017 r. matka małoletnich przebywała na urlopie macierzyńskim i otrzymywała zasiłek w kwocie 1000 zł, a po zakończeniu urlopu podjęła zatrudnienie w firmie (...) na stanowisku kierownika ds.

transportu w wymiarze 1/2 etatu w ramach umowy na okres próbny. Przedstawicielka ustawowa otrzymuje świadczenie wychowawcze w ramach Programu 500 + na każde dziecko.

Odnośnie sytuacji majątkowej i możliwości zarobkowych powoda- pozwanego wzajemnego Sąd pierwszej instancji ustalił, że prowadzi on działalność gospodarczą, w ramach której początkowo wykonywał usługi w gabinecie weterynaryjnym w O.. Obecnie pracuje w G., ale w ramach swojej działalności wykonuje świadczenia także w O. i w O.. Świadczył także usługi w rzeźni. Gabinet oraz mieszkanie są własnością rodziców B. R. (1). Z tego tytułu przekazuje im co miesiąc kwotę 800 zł. W lipcu 2017 r. powód – pozwany wzajemny zlikwidował lokatę w wysokości 30.000 zł, którą miał przeznaczyć na remont dachu i części gabinetowej. Sąd ustalił, że poza wydatkami związanymi ze swoimi bieżącymi potrzebami B. R. (2) płaci również za utrzymanie materiału w (...) Banku (...) ok. 50 zł. Przy podpisaniu umowy z Bankiem (...) zapłacił kwotę ok. 3000 zł. Przez kolejne 18 lat życia dziecka rocznie opłata wynosi 690 zł.

Sąd pierwszej instancji ustalił również, że ojciec przekazuje na rzecz dzieci kwotę 1200 zł miesięcznie. Spotyka się z nimi 2-3 razy w miesiącu. Sporadycznie przekazuje im zabawki lub odzież, a w ostatnim czasie kupił córce buty.

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne Sąd pierwszej instancji uznał, że roszczenie małoletnich powodów zasługiwało na uwzględnienie co do zasady, natomiast nie w pełni co do wysokości. Za podstawę prawną rozstrzygnięcia Sąd przyjął art. 133 § 1 kodeksu rodzinnego i opiekuńczego i art. 135 § 1. Analizując okoliczności faktyczne sprawy w świetle powołanych przepisów Sąd uznał, że żądana w pozwie wzajemnym kwota jest wygórowana w stosunku do usprawiedliwionych potrzeb małoletnich. Zdaniem Sądu potrzeby małoletnich nie odbiegają od przeciętnych, charakterystycznych dla ich grupy wiekowej i z tego względu kwota po 1000 zł na każde z dzieci miesięcznie jawi się jako wygórowana. Nadto, zdaniem Sądu uwzględnienie roszczenia w całości oznaczałoby faktycznie przerzucenie na B.-R. większości kosztów związanych z utrzymaniem małoletnich, do czego brak jest podstaw faktycznych. Sąd zwrócił bowiem uwagę na fakt, że opiekę małoletnim zapewnia nie tylko matka- dzieci w jej godzinach pracy przebywają w żłobku, a nadto na okoliczność, że ojciec uczestniczy w życiu małoletnich. Ważąc powyższe okoliczności Sąd pierwszej instancji uznał, że kwota po 700 zł miesięcznie jest kwotą wystarczającą na zaspokojenie większości potrzeb małoletnich powodów i podkreślił, że matka małoletnich nie wykazała, aby potrzeby te odbiegały od przeciętnych.

Wydając powyższe rozstrzygnięcie Sąd pierwszej instancji brał również pod uwagę możliwości zarobkowe B. R. (1). Uwzględnił przy tym wykształcenie i doświadczenie zawodowe powoda- pozwanego wzajemnego, wysokość jego aktualnych dochodów, jak również perspektywy zatrudnienia m.in. w oparciu o przebieg dotychczasowego zatrudnienia wymienionego.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie wywiodły obie strony.

B. R. (1) zaskarżył rozstrzygnięcie w części tj. co do pkt. I i III. Zarzucając rozstrzygnięciu naruszenie art. 230 kpc, art. 233 § 1 kpc i art. 227 kpc powód- pozwany wzajemny domagał się jego zmiany poprzez zasądzenie na rzecz małoletnich alimentów w kwocie po 500 zł miesięcznie na każde z nich, ewentualnie uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Uzasadniając zarzut naruszenia art. 230 kpc poprzez dowolne uznanie, że B. R. (1) nie przyczynia się rzeczowo do zaspokajania potrzeb małoletnich powód- pozwany podniósł, że wykazał w toku postępowania dokonywanie na rzecz dzieci zakupu odzieży obuwia, jak również przekazywanie rzeczy przez członków jego rodziny. Wskazał również, że pozwana- powódka wzajemna okolicznościom tym nie zaprzeczyła. Jako przykład wskazał zakup dla małoletniej K. zestawu snowboardowego, odzieży i obuwia sportowego za kwotę 6554,46 zł, na który zaciągnął kredyt na zakup towarów i usług.

Uzasadniając zarzut naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art. 233 § 1 kpc poprzez fragmentaryczną ocenę materiału dowodowego powód podniósł, że polegała ona na przyjęciu, iż usprawiedliwione wydatki na małoletnich obejmują koszty prywatnego przedszkola i raty za mieszkanie, zaś w zakresie jego możliwości zarobkowych- na nieprawidłowym przyjęciu, że powód ma możliwość podjęcia dodatkowych prac. B. R. (1) wskazał, że obecnie

wykorzystuje w pełni swoje siły celem zarobkowania, pracę świadczy od poniedziałku do soboty w oddalonych d siebie miejscach. W niedzielę natomiast realizuje kontakty z dziećmi.

Odnosnie wydatków na małoletnich powód podniósł, że niezasadnym w jego ocenie jest wliczenie w koszty ich utrzymania raty kredytu mieszkaniowego w sytuacji, gdy matka małoletnich nie jest jedynym kredytobiorcą. Wskazał również, że dochody jego i matki małoletnich nie pozwalają na pokrywanie kosztów prywatnego żłobka, wobec czego należało uznać je za nieracjonalne. Podał, że proponował matce małoletnich przepisanie dzieci do publicznych placówek, co pozwoliłoby związane z tym wydatki zmniejszyć.

Zarzucając naruszenie art. 227 kpc powód- pozwany wzajemny wskazał, że Sąd pierwszej instancji nie ustalił rzetelnie, w jakim stopniu każde z rodziców winno przyczynić się do zaspokajania potrzeb małoletnich. Podniósł również, że w jego ocenie koszty te, ustalone w równej wysokości na dwoje dzieci, są zawyżone i niezasadne.

W apelacji powód- pozwany wzajemny zgłosił również szereg wniosków dowodowych na okoliczność swoich możliwości zarobkowych, świadczeń na rzecz małoletnich oraz możliwości zmiany placówek edukacyjnych na placówki publiczne.

Swoją apelację i zawarte w niej zarzuty B. R. (1) podtrzymał w dalszych pismach procesowych i na rozprawie, zgłaszając również kolejne wnioski dowodowe na okoliczność faktycznych możliwości zarobkowych swoich i matki małoletnich.

W odpowiedzi na apelację i na rozprawie pozwana/ powódka wzajemna wniosła o jej oddalenie.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwana podała, że zgłoszone przez powoda wnioski dowodowe są spóźnione, w związku z czym winny zostać oddalone. Odnosząc się natomiast do żądania apelacji zakwestionowała twierdzenia powoda dotyczące jego możliwości zarobkowych, jak również dotyczące zapewnienia małoletnim opieki w publicznych placówkach edukacyjnych.

W swojej apelacji natomiast E. Z. zaskarżyła wyrok Sądu Rejonowego w Olsztynie w zakresie pkt. I i II zarzucając Sądowi pierwszej instancji naruszenie art. 233 § 1 kpc oraz błędne zastosowanie art. 135 § 1 kro.

Uzasadniając pierwszy z zarzutów pozwana- powódka wzajemna wskazała na brak wszechstronnego rozważenia przez Sąd pierwszej instancji materiału dowodowego skutkujący błędnym ustaleniem możliwości zarobkowych pozwanego wzajemnego oraz nieuwzględnienie prawa dzieci do równej stopy życiowej z rodzicami. W uzasadnieniu apelacji pozwana/ powódka wzajemna zarzuciła powodowi m.in. życie ponad stan i nieracjonalne gospodarowanie pieniędzmi.

Uzasadniając natomiast zarzut błędnego zastosowania art. 135 § 1 kro matka małoletnich podała, że Sąd pierwszej instancji nie uwzględnił ustalając zakres obowiązku alimentacyjnego faktycznych możliwości zarobkowych powoda. Wskazywała przy tym na twierdzenia samego B. R. (1), że przed rozstaniem wyłącznie on łożył na utrzymanie czteroosobowej rodziny.

Podnosząc powyższe zarzuty, które pozwana/ powódka wzajemna podtrzymała również na rozprawie apelacyjnej, E. Z. domagała się zmiany zaskarżonego wyroku w części i zasądzenia na rzecz każdego z małoletnich alimentów w kwocie 1000 zł miesięcznie oraz zasądzenia od powoda/ pozwanego wzajemnego na jej rzecz zwrotu kosztów procesu.

W odpowiedzi na apelację E. Z. B. R. (1) wniósł o jej oddalenie domagając się zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu wymieniony podtrzymał dotychczasową argumentację, a odnosząc się do zarzutów apelacji podniósł, że inaczej niż w okresie trwania związku stron, kiedy pozwana zajmowała się wychowaniem dzieci, obecnie również ona ma możliwość wykonywania pracy zarobkowej.

Sąd zważył co następuje:

Żadna z apelacji wniesionych w niniejszej sprawie nie zasługiwała na uwzględnienie, a podniesione przez strony zarzuty nie są trafne.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że uwzględniając częściowo wnioski obu stron Sąd drugiej instancji uzupełnił materiał dowodowy o dodatkowe dokumenty i zeznania dwóch świadków. Wymienione dowody przeprowadzone zostały przede wszystkim na okoliczność możliwości zarobkowych matki małoletnich, która to okoliczność od chwili zamknięcia rozprawy przed Sądem pierwszej instancji miała ulec zmianie.

Sąd dał wiarę zeznaniom przesłuchanych na rozprawie świadków, które korespondowały ze sobą i wzajemnie się uzupełniały, natomiast nie miały znaczenia dla ostatecznego wyniku postępowania o tyle, że nie potwierdziły, aby, jak podnosił to powód/ pozwany wzajemny, możliwości zarobkowe matki małoletnich zwiększyły się w związku z podjęciem dodatkowego zatrudnienia.

Sąd oddalił natomiast pozostałe wnioski dowodowe zgłoszone przez strony na etapie postępowania odwoławczego przede wszystkim z uwagi na to, że strony mogły je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji. Aktywność stron w tym zakresie, m.in. z uwagi na liczbę zgłoszonych wniosków dowodowych, zmierzała do przeniesienia postępowania dowodowego na etap postępowania odwoławczego i to w sytuacji, gdy okoliczności, do których wykazania zmierzać miały wnioskowane dowody, w ocenie Sądu zostały już dostatecznie wyjaśnione, przede wszystkim przed Sądem pierwszej instancji.

Odnosząc się do samych apelacji, w pierwszej kolejności do apelacji powoda B. R. (1) wskazać należy, że podniesione w niej zarzuty nie zasługiwały na uwzględnienie.

Zarzuty podniesione przez powoda, w szczególności te dotyczące naruszenia art. 230 kpc i art. 233 kpc w istocie sprowadzały się do polemiki z ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez Sąd pierwszej instancji. W ocenie Sądu odwoławczego brak jest podstaw do podzielenia zarzutu dotyczącego fragmentarycznej oceny dowodów przeprowadzonych przed Sądem pierwszej instancji choćby z tego względu, że sam powód w swojej apelacji nie wskazał, jakie dowody miały przy ocenie materiału dowodowego zostać pominięte. Nadto fragmentaryczna ocena dowodów miała prowadzić do błędnego zdaniem powoda przyjęcia, że usprawiedliwione potrzeby małoletnich obejmują koszt opieki w prywatnych placówkach edukacyjnych oraz ratę kredytu mieszkaniowego, którego matka małoletnich nie zaciągnęła sama, lecz z siostrą. Zarzut ten jest niezrozumiały o tyle, że Sąd pierwszej instancji rozważał w uzasadnieniu wskazaną wyżej okoliczność, a jedynie ocenił ją odmiennie niż oczekiwał tego powód. W tym miejscu wskazać należy, że jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, to taka ocena dowodów nie narusza zasady swobodnej oceny. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo przeczy zasadom doświadczenia życiowego, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Zdaniem Sądu odwoławczego ocena dokonana przez Sąd pierwszej instancji nie jest dotknięta takimi błędami. Nie sposób czynić zarzutu matce małoletnich, że celem zabezpieczenia ich potrzeb mieszkaniowych zaciągnęła kredyt. Wprawdzie powódka nie jest jednym właścicielem mieszkania i jedynym kredytobiorcą, natomiast bezspornym jest, że tylko ona i małoletni użytkują lokal. Zrozumiałym jest zatem, że to powódka spłaca raty kredytu. Zdaniem Sądu jest to taki sam koszt, jak obciążenie wynikające z obowiązku uiszczania czynszu za mieszkanie i nie może pozostać bez wpływu na zakres usprawiedliwionych potrzeb małoletnich. Potrzeby mieszkaniowe są bowiem jednymi z najbardziej podstawowych.

Podobnie należało zdaniem Sądu ocenić zarzut dotyczący nieprawidłowego uznania, że potrzeby małoletnich obejmują również opiekę w prywatnym żłobku w sytuacji, gdy również w okresie pozostawiania przez strony w związku małoletnia córka stron uczęszczała do placówki prywatnej, a sam powód, który wówczas, jak sam podał, utrzymywał całą rodzinę, pokrywał także związane z taką opieką koszty.

Tak samo, a zatem jedynie jako polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu pierwszej instancji Sąd ocenił zarzut dotyczący nieprawidłowej oceny możliwości zarobkowych powoda/ pozwanego wzajemnego. Również ta okoliczność była przedmiotem rozważań Sądu Rejonowego w Olsztynie, a dokonana w tym zakresie ocena nie jest dotknięta błędem. Sąd drugiej instancji ocenę tę w pełni podziela, szczególnie biorąc pod uwagę, że możliwości zarobkowych osoby zobowiązanej do alimentacji nie należy utożsamiać automatycznie, jak zdaje się tego oczekiwać powód, z

wysokością aktualnie osiągniętych dochodów. Sąd pierwszej instancji trafnie wskazał na pozytywne prognozy dotyczące możliwości zarobkowych powoda, oparte m.in. na jego wykształceniu i dotychczasowym doświadczeniu zawodowym.

W ocenie Sądu nietrafny był również podniesiony przez powoda w apelacji zarzut naruszenia art. 227 kpc poprzez brak rzetelnego ustalenia przez Sąd pierwszej instancji miesięcznych kosztów utrzymania każdego z małoletnich. W uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia Sąd szczegółowo wymienił koszty związane z zaspokajaniem poszczególnych potrzeb małoletnich, a dodatkowo w swoich rozważaniach wskazał, że żądana przez matkę małoletnich kwota 1000 zł miesięcznie na rzecz każdego z nich byłaby wygórowana właśnie ze względu na to, że uwzględnienie roszczenia w całości „ oznaczałoby faktyczne przerzucenie na B. R. (1) większości kosztów związanych z utrzymaniem dzieci...”.

Z podobnych względów na podzielenie nie zasługiwały również zdaniem Sądu zarzuty podniesione w apelacji przez matkę małoletnich pozwanych- powodów wzajemnych, E. Z..

Podobnie jak powód, wymieniona zarzuciła Sądowi pierwszej instancji naruszenie art. 233 § 1 kpc. Z uwagi na tożsamość zarzutów apelacji obu stron w tym zakresie zbędnym byłoby powielanie zawartej już wyżej w uzasadnieniu argumentacji, która zdaniem Sądu przemawia przeciwko ich uwzględnieniu. Dodatkowo natomiast wskazać można, że z uwagi na wnikliwą i zgodną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd pierwszej instancji, poczynione przez ten Sąd ustalenia faktyczne Sąd drugiej instancji przyjmuje za własne.

W świetle tych ustaleń nie zasługuje również na uwzględnienie podniesiony w apelacji pozwanej- powódki wzajemnej zarzut nieprawidłowego zastosowania art. 135 kro, który zdaniem skarżącej polegać miał na pominięciu przez Sąd jednej z okoliczności wyznaczających zakres obowiązku alimentacyjnego tj. faktycznych możliwości zarobkowych zobowiązanego do alimentacji. W uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia Sąd Rejonowy w Olsztynie szczegółowo odniósł się do powyższych okoliczności. Oceniał przy tym nie tylko wysokość dochodów osiągniętych przez B. R. (1), które ustalił m.in. w oparciu o zeznania podatkowe, ale również perspektywy związane z zatrudnieniem i jego sytuację majątkową. Sama pozwana/ powódka wzajemna ograniczyła się natomiast w apelacji do kwestionowania wydatków powoda związanych z jego utrzymaniem. Nie wskazała natomiast z czego konkretnie wywodzi swoje twierdzenia dotyczące większych niż ustalone przez Sąd możliwości zarobkowych B. R. (1).

Mając na względzie powyższe okoliczności Sąd uznał, że zarówno poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne, jak i wydane w sprawie orzeczenie są prawidłowe, wobec czego na podstawie art. 385 kpc orzekł jak w pkt. I wyroku.

O kosztach procesu za instancję odwoławczą orzeczono na podstawie art. 100 kpc- pkt II.